

PER L'ALBERT COMA ESTADELLA

Varem passar, tornant de Folquer, per Lleida. La boira ens va impedir de fer-ho uns dies avans. Voliem, amb la meva dona i el meu fill Joan visitar l'exposició de l'Albert i estar unes hores plegats amb ell i la Mari.

Tinc molt en la memòria l'enorme tensió amb que l'Albert ens mostra la seva exposició. Ja me n'havia parlat, amb l'entusiasme i els dubtes presents en els moments de la creació, en el nostre sopar del mes d'agost sota la parra de Folquer.

Vaig volguer, com sempre, fer la primera mirada sense interferències, sol, per una vegada asumides les emocions i les sorpreses escoltar les seves motivacions i aquella tensió des de la que sempre intentava arribar a lo profund. Aquesta vegada, però, amb un no sé que d'estrany en la paraula i en la mirada. Quelcom que no era tan sols l'esgotament per l'esforç. Allí començà la seva malaltia i, malauradament, m'en vaig adonar.

Aquesta estranya sensació va retardar el plaer immediat de la seva obra. Ara, rememorant-la penso que era, que és, una obra plena i repassant el catàleg en torna a venir Morandi. En varem parlar oi, Albert, de Morandi?. En varem parlar del silenci i la tensió. En varem parlar de pintura i, com sempre, de papers. De paper d'estraça i de paper japó. Del que vol o preten dir un color, una ratlla, un traç, un pot, una fusta o un tros de corda. De la poesia de lo mínim, d'alló que hi és però sense fer soroll. De les nits estelades de Comiols. De l'ordre del camp de La Segarra, de la duresa del Pallars, de la Noguera i, del color i de l'emoció. I de la petita plaça empedrada davant del claustre extern de la Seu Vella...

Joan Hernández Pijuan

Barcelona, setembre 1.993.